

Una nova llei catalana en dependència

La llei de promoció de l'autonomia personal i atenció a les persones en situació de dependència (2006) d'Espanya i la llei de serveis socials (2007) de Catalunya pretenien assolir un veritable sistema de protecció a les persones, amb la perspectiva de consolidar-se com la quarta pota de l'estat del benestar. Però les expectatives no s'han ajustat a la realitat i el principal enemic d'aquest model ha estat la manca d'un finançament adequat. La Generalitat suporta el 80% del finançament de la llei de la dependència i l'Estat hi aporta un 20%, mentre que la norma estableix que s'hauria de pagar a parts iguals.

La Unió, recollint la voluntat del sector, demana que no s'ajorni més el desenvolupament d'aquest sistema de protecció. Sobretot quan la duresa de la situació econòmica i el retard en els pagaments de l'acció concertada dels últims anys per part de l'administració han deixat, en alguna ocasió, el sistema al descobert. Aquestes lleis que pretenien respondre a una necessitat social han resultat ineficaces i decebedores, i per aquest motiu creiem que cal repensar el model i la mateixa llei. Fins ara, la situació econòmica i el desenvolupament parcial de les normatives han provocat que molts ciutadans que han requerit assistència hagin optat majoritàriament per prestacions econòmiques

La llei de la dependència no ha estat prou ben desenvolupada

individuals en lloc d'apostar per un model de serveis acreditat i de qualitat. A més, la manca del desenvolupament d'un model de serveis ha provocat una regressió del concepte del cuidador. Espanya té els percentatges més alts de

cura informal de l'OCDE per a persones grans o amb discapacitat. I també hi ha un índex molt alt en salut mental. La llei preveia que aquesta figura es professionalitzés incrementant el nivell d'ocupació. No ha estat així.

La llei naixia benintencionada però el desenvolupament no ha estat el desitjat ni per usuaris, famílies, professionals ni sector, ni per la mateixa administració. Tot i reconèixer els esforços fets per la Generalitat, la manca de finançament de les arques públiques i de planificació ha posat en risc la viabilitat de molts centres i del mateix model. En aquest sentit, també cal una revisió de la relació amb els proveïdors i el marc de col·laboració, que defineixi un model clar i estable orientat a resultats i a satisfacció que repercutirà en més actuacions del sector privat i en un servei de més qualitat per a la ciutadania.

Els esforços, fets per la Generalitat i que celebrem, s'orienten a avançar en l'abordatge integral de l'usuari a través del Pla Interdepartamental d'Atenció Social i Sanitària. Caldrà fer-ne una avaluació més endavant.

Podem excel·lir en l'atenció i la qualitat de vida de les persones però, per això, cal revisar els actuals conceptes sobre acreditació i sobre la cartera dels serveis socials que posen més l'accent en el compliment legal d'accessibilitat, requisits arquitectònics i ràtios de personal, que en el procés de prestació de serveis, el respecte a la dignitat i els drets, la qualitat de vida i satisfacció de les persones, així com en els resultats obtinguts. Cal una nova llei catalana d'atenció a la dependència.